

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 27.06.2001
KOM(2001) 348 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN

**om tillämpningen av Rådets rekommendation av den 22 december 1986 om
brandsäkerhet i befintliga hotell (86/666/EEG)**

1. INLEDNING

Den 22 december 1986¹ antog rådet enhälligt rekommendationen 86/666/EEG om brandsäkerhet i befintliga hotell.

Målet med rekommendationen var att definiera en lägsta brandsäkerhetsnivå för alla hotell i gemenskapen, med hänsyn till att människor som vistas utanför sitt eget land har rätt till ett tillfredsställande skydd och information om omfattningen av detta skydd.

I rekommendationen anges att trots skillnader och ekonomiska, tekniska och arkitektoniska begränsningar är det möjligt att bestämma en lägsta brandsäkerhetsnivå som bör uppnås i alla befintliga hotell. Detta förutsätter att en tillräcklig tidsfrist medges, som dock bör hållas inom rimliga gränser för att rekommendationens mål skall kunna uppnås.

I rekommendationen uppmanas medlemsstaterna att, i den mån den befintliga lagstiftningen inte redan är tillräcklig, vidta alla nödvändiga åtgärder för att garantera den brandsäkerhetsnivå som förordas i rekommendationen. Denna nivå bestäms genom mål som skall uppnås genom genomförande av tekniska riktlinjer. Medlemsstaterna rekommenderas för övrigt att underrätta kommissionen inom två år om de åtgärder som vidtagits i detta syfte och de åtgärder som kommer att vidtas inom de närmaste fem åren.

I denna kommissionsrapport presenteras den information som finns tillgänglig om vilken inverkan åtgärderna i rekommendationen har haft på medlemsstaternas regelverk och i praktiken. Vidare anges riktningen för den framtida verksamheten på området. Rapporten baserar sig huvudsakligen på en undersökning som genomförts främst i syfte att granska medlemsstaternas tolkning och antagande av åtgärderna i rekommendationen samt på en enkät som kommissionen genomfört hos myndigheterna i medlemsstaterna. Vidare har påpekanden och information som inkommit från vissa researrangörer beaktats.

Målet är alltså att granska läget mot bakgrund av tillgänglig information, men framför allt att inleda en utredning som syftar till att fastställa i vilken utsträckning rekommendationens mål har uppnåtts och om kompletterande åtgärder är nödvändiga.

2. BAKGRUND

Innan rekommendationen antogs saknade vissa medlemsstater särskilda bestämmelser som syftade till att skydda alla hotell mot risken för brand. I de fall då bestämmelser fanns var de ofta ofullständiga eller utspridda i olika texter och efterlevnaden av dem var inte alltid fullständigt garanterad. Det ansågs nödvändigt att bestämma en lägsta brandsäkerhetsnivå för samtliga hotell på gemenskapens territorium med hänsyn till den ökande turismen och det ökande antalet affärsresor.

¹ EGT L 384, 31.12.1986, s. 60–68.

Valet av en rådets rekommendation som rättsligt instrument styrdes av nödvändigheten av att ta hänsyn till problemets komplexitet, mångfalden av olika situationer och skillnaderna mellan de nationella regelverken på området. De aspekter som tas upp i de tekniska minimikraven i bilagan var i flera medlemsstater föremål för standarder och föreskrifter med ett tillämpningsområde som omfattade mycket mer än enbart hotell.

Eftersom lagstiftning och bestämmelser var så spridda och med beaktande av den typ av problem som förekom föll valet på en rekommendation, som genom sina tekniska minimikrav kunde fungera som vägledning för vilka åtgärder som skulle vidtas för att göra de befintliga hotellen brandsäkra samtidigt som den tillät en så flexibel anpassning som möjligt inför mångfalden av olika situationer.

Eftersom information om tillämpningen av rekommendationen saknades och eftersom avsaknaden av tvingande gemenskapsstandarder innebar en fortsatt risk, uppmanade Europaparlamentet i maj 1994 genom en resolution kommissionen att på grundval av den befintliga rekommendationen lämna in ett förslag till direktiv till parlamentet om brandsäkerheten i hotell².

3. REKOMMENDATION 86/666/EEG

I rekommendationen tas hänsyn till konsumenternas och hotellpersonalens rätt till skydd mot risken för hotellbrand. Den innehåller en rad principer och krav som medlemsstaterna uppmanas att uppfylla genom att vidta nödvändiga åtgärder.

Huvudmålet är att i befintliga hotell minska risken för uppkomst av brand, förhindra spridning av eld och rök, möjliggöra evakuering av dem som befinner sig där och möjliggöra ingripande av räddningstjänsten.

I rekommendationen anges vilka förebyggande åtgärder som skall vidtas för att uppfylla detta mål. Dessa förebyggande åtgärder avser främst utrymningsvägarnas planering och tillgänglighet, byggnadens stabilitet, de använda materialens brännbarhet, den tekniska utrustningens och apparaternas driftsäkerhet, larmanordningar, säkerhetsinstruktioner och översiktskartor, brandsläckningsutrustning samt utbildning och instruktioner för personalen.

När det gäller hotell som kan ta emot minst 20 gäster, rekommenderas medlemsstaterna att beakta de tekniska riktlinjerna i bilagan till rekommendationen.

I rekommendationen anges att om någon av bestämmelserna i de tekniska riktlinjerna inte kan tillämpas av ekonomiska orsaker, inbegripet antiseismiska eller arkitektoniska orsaker, bör de lösningar som i stället vidtas garantera iakttagandet av den sammantagna säkerhetsnivå som eftersträvas i de tekniska riktlinjerna.

När det gäller anläggningar som kan ta emot mindre än 20 gäster, uppmanas medlemsstaterna att vidta de åtgärder som är lämpligast för att garantera deras säkerhet.

² EGT C 205, 25.7.1994, s. 163.

I rekommendationen anges slutligen att det för hotellens fortsatta drift är nödvändigt att de uppfyller den föreskrivna lägsta säkerhetsnivån och att det är nödvändigt att de underkastas regelbundna kontroller.

I de tekniska riktlinjerna beskrivs vilka brandskyddsåtgärder som skall vidtas inom följande åtta huvudområden:

– Utrymningsvägar

Bestämmelserna rör aspekter som exempelvis konstruktion, planering, skyltning och tillgänglighet. De avser bland annat dörrar (öppningsriktning etc.), förekomsten av hinder, antal trappor och längsta avstånd för att nå trappor, maximal längd på blindgångar etc.

– Konstruktionsegenskaper

Kraven på brandmotståndet för byggnadsstomme och golv samt på trapphus etc. är beroende av antalet våningar. Brandmotståndet beaktas också för olika typer av skiljeväggar (avskiljande byggnadsdelar, dörrar etc.).

– Ytskikt och utsmyckning

Beroende på vilka platser det är frågan om (utrymningsvägar, hallar, korridorer etc.) beaktas de brandtekniska egenskaperna hos ytskikt och utsmyckning.

– Elbelysning

Bestämmelserna gäller både huvudbelysningssystemets och nödbelysningssystemets egenskaper.

– Värmesystem

Bestämmelserna gäller bland annat centralvärmeanläggningar och enskilda uppvärmningsanordningar samt de säkerhetsanordningar som krävs för att undgå uppkomst och spridning av brand, särskild utformning av vissa pannrum, avstängningsanordningar för att strypa tillförseln av flytande bränsle, eventuell lagring av bränsle samt underhåll av enskilda uppvärmningsanordningar och instruktioner för deras användning.

– Ventilationssystem

I bestämmelserna föreskrivs att eventuella ventilationssystem skall vara utrustade med en avstängningsanordning för att undvika att de bidrar till spridningen av brand, gas och rök.

– Brandbekämpning och larmsystem

Bestämmelserna gäller t.ex. brandsläckningsutrustning (befintliga brandsläckare, deras placering och tillgänglighet, deras underhåll etc.), förekomst av en akustisk larmanordning och dess egenskaper, möjlighet att larma räddningskåren, utbildning av personalen i hur man använder brandsläckningsutrustning (brandövningar).

- Säkerhetsinstruktioner

Riktlinjerna gäller framför allt de instruktionsskyltar som anger vilka åtgärder som skall vidtas vid en brand och deras innehåll, placering och tydlighet samt olika typer av översiktsplaner och utrymningsinstruktioner.

4. ANDRA RELEVANTA LAGBESTÄMMELSER

Även om brandsäkerhet i allmänhet hör till medlemsstaternas ansvarsområde har olika gemenskapsinitiativ genomförts efter antagandet av rekommendation 86/666/EEG för att komplettera och stödja det arbete som genomförs på nationell nivå och till och med göra efterlevnaden av vissa bestämmelser i rekommendationen obligatorisk (som t.ex. punkterna 2.2 - byggnadens stabilitet - och 2.3 - förekomst av brännbara material). Några av de viktigaste initiativen när det gäller brandsäkerhet i hotell är rådets direktiv 89/106/EEG av den 21 december 1988³ om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter och rådets direktiv 89/654/EEG av den 30 november 1989⁴ om minimikrav för hälsa och säkerhet på arbetsplatsen.

Ett av de väsentliga kraven i direktiv 89/106/EEG om byggprodukter gäller specifikt brandsäkerheten (stabiliteten hos byggnadsverkets bärande delar, begränsning av utveckling och spridning av brand och rök inom byggnaden, begränsning av spridning av brand utanför byggnaden, möjlighet för personer som befinner sig i byggnaden att lämna den oskadda eller att räddas, beaktande av räddningsmanskapets säkerhet). Inom ramen för detta direktiv har Europeiska standardiseringskommittén (CEN) på uppdrag av kommissionen utarbetat harmoniserade standarder för byggprodukters brandmotstånd som, om de iakttas av tillverkaren, innebär att produkterna kan antas uppfylla säkerhetskraven i direktivet. Detta direktiv kan, tillsammans med lämpliga standarder, bidra till att öka brandsäkerheten i nya eller renoverade hotell vad gäller den typ av produkter som används vid byggandet eller renoveringen.

I direktiv 89/654/EEG föreskrivs att arbetsgivarna är förpliktade att uppfylla minimikraven för säkerhet och hälsa på arbetsplatser. Sedan direktivet trädde i kraft berörs följaktligen hotellen i egenskap av arbetsplatser av bestämmelserna om förebyggande, upptäckt och bekämpning av brand (medlemsstaterna som var skyldiga att uppfylla bestämmelserna före den 31 december 1992 har alla meddelat kommissionen vilka åtgärder de har vidtagit för genomförandet av direktivet).

Vissa andra bestämmelser bidrar direkt eller indirekt till att öka hotellens brandsäkerhet. Detta gäller t.ex. rådets direktiv 73/23/EEG av den 19 februari 1973⁵ om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektrisk utrustning avsedd för användning inom vissa spänningsgränser samt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/16/EG⁶ av den 29 juni 1995 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om hissar.

³ EGT L 40, 11.2.1989, s. 12–26.

⁴ EGT L 393, 30.12.1989, s. 1–12.

⁵ EGT L 77, 26.3.1973, s. 29–33.

⁶ EGT L 213, 7.9.1995, s. 1–31.

5. GENOMFÖRANDET AV REKOMMENDATIONEN I MEDLEMS- STATERNA

Kommissionen har genomfört ett antal initiativ för att följa upp medlemsstaternas genomförande av rekommendationen och de tekniska riktlinjerna. Kommissionen har framför allt låtit genomföra en undersökning om genomförandet av rekommendationen och har även genomfört en enkät hos de behöriga nationella myndigheterna för att mäta rekommendationens inverkan.

Syftet med denna uppföljning har främst varit att svara på Europaparlamentets frågor beträffande det konkreta genomförandet av rekommendationen i medlemsstaterna.

a) Undersökning⁷

Det främsta målet med den undersökning som kommissionen låtit genomföra var att undersöka om alla medlemsstater har tolkat samtliga föreskrifter i rekommendation 86/666/EEG korrekt och har införlivat dem i sin nationella lagstiftning. De olika nationella regelverken har således jämförts med kraven i rekommendationen.

I den rapport som överlämnades till kommissionen 1996 anges följande:

- "Kraven i rekommendationen återges nästan alltid av de nationella bestämmelserna och kan således mycket väl betraktas som minimikriterier som i de flesta fall har uppfyllts, eller uppfyllts mer än väl."
- "I de fall då det inte redan fanns tillräckligt fullständiga bestämmelser har rekommendationen haft stor inverkan, eftersom den i de flesta fall har så gott som införlivats i den nationella lagstiftningen".
- "Hälften av länderna i gemenskapen har inte godtagit bestämmelserna med retroaktiv verkan. Bestämmelserna beaktas endast i samband med ombyggnads-, ändrings- eller utbyggnadsarbeten."

Av undersökningen framgår att rekommendationens inverkan på de nationella bestämmelserna till stor del beror på vilken skyddsnivå som redan förelåg då rekommendationen antogs. Vissa medlemsstater (Tyskland, Österrike, Spanien, Danmark, Finland, Förenade kungariket, Luxemburg och Nederländerna)⁸ har valt att begränsa tillämpningen av bestämmelserna i rekommendationen till att gälla endast nya hotell samt ombyggnads-, ändrings- och utbyggnadsarbeten i gamla hotell. Följaktligen tillämpas andra bestämmelser på gamla hotell i dessa medlemsstater, varför det inte är möjligt att dra några entydiga slutsatser om i vilken utsträckning målen i rekommendationen har uppnåtts.

⁷ Etude sur la sécurité incendie dans les hôtels et les établissements d'hébergement de la Communauté européenne, APAVE, 1996, 734 sidor på franska. Denna undersökning, som finns att få på begäran, syftade främst till att undersöka genomförandet av rekommendationen i de bestämmelser som tillämpas i medlemsstaterna. Som komplettering och information presenterar undersökningen även resultaten av en enkät om tillämpningen av rekommendationen. Med beaktande av det begränsade svarsunderlaget (1 213 ifyllda frågeformulär) har kommissionen valt att inte använda dessa enkätresultat i denna rapport.

⁸ Vad gäller Frankrike krävs en precisering: de anläggningar i grupp 2 (kapacitet 20–100 personer) som inte uppfyllde den lägsta säkerhetsnivån enligt kraven i rekommendationen förpliktades att uppfylla kraven före den 25 augusti 1995. Anläggningarna i grupp 1 (kapacitet över 100 personer) ålades däremot inte denna förpliktelse, eftersom denna kategori redan i tjugofem år hade uppfyllt minimikraven i rekommendationen mycket väl.

b) Enkät hos de behöriga nationella myndigheterna

Med beaktande av den mycket viktiga roll som de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna har både inom marknadsövervakningen och övervakningen av att gällande nationella lagbestämmelser tillämpas, har kommissionen med dessa myndigheters medverkan granskat rekommendationens konkreta inverkan, framför allt på grundval av ett frågeformulär som myndigheterna svarade på år 2000.

Av de inkomna svaren framgår bland annat följande:

- Samtliga medlemsstater anser att de har beaktat riktlinjerna i rekommendationen. Detta har inneburit olika grader av anpassning med hänsyn till den skyddsnivå som redan erbjöds i den nationella lagstiftningen.
- Samtliga medlemsstater har tillsynsmekanismer. Dessa mekanismer uppvisar emellertid särdrag och olika effektivitetsgrader beroende på innehåll, omfattning och frekvens.
- Samtliga medlemsstater anser att deras bestämmelser erbjuder en tillräcklig brandsäkerhetsnivå och ingen av dem har hört sig för om övriga medlemsstaters genomförande av rekommendationen.
- Även om de inte ifrågasätter rekommendationen som sådan, anser ungefär hälften av medlemsstaterna att det vore lämpligt att undersöka om föreskrifterna i den eventuellt borde uppdateras, särskilt vad gäller de tekniska riktlinjerna.

c) Övriga informationskällor

Det bör slutligen påpekas att kommissionen har emottagit ståndpunkter från vissa konsumentföreningar och researrangörer som oroar sig för det sätt på vilket rekommendationen tillämpas i praktiken i vissa medlemsstater.

En orsak till problem för researrangörerna i fråga är att rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang⁹ håller researrangören ansvarig för resenärernas säkerhet, medan det när det gäller hotellbränder inte på gemenskapsnivå finns någon definierad rättslig förpliktelse avseende säkerheten, utan i stället en mångfald situationer som det åligger researrangören att utvärdera.

Kommissionen emottog helt nyligen en rapport som sammanställts för *Federation of Tour Operators* i Förenade kungariket¹⁰. Denna rapport innehåller såväl detaljerade uppgifter som en sammanfattning av uppgifter om olika slag av inkvartering som researrangörer från Förenade kungariket samlat in i tio medlemsstater under olika perioder. Rapporten i fråga har inte granskats av de berörda medlemsstaterna. Enligt slutsatserna i rapporten förekommer det avsevärda brister i den praktiska tillämpningen av rekommendationens riktlinjer i flera medlemsstater. Det är dock inte möjligt att i avsaknad av en oberoende, nyligen genomförd och enhetlig

⁹ EGT L 158, 23.6.1990, s. 59–64.

¹⁰ Stewart Kidd, *European Hotel Fire Safety, An Analysis of the Implementation and Impact of the 1986 Recommendation on Fire Safety in Existing Hotels*.

granskning bedöma i vilken utsträckning slutsatserna i denna rapport är representativa för den nuvarande allmänna situationen i gemenskapen.

6. SLUTSATSER

a) Anpassning av de nationella bestämmelserna till rekommendationen

Med beaktande av den insamlade informationen (undersökningen/enkäten) konstaterar kommissionen att den inverkan som rekommendationen har haft på de nationella bestämmelserna är beroende av olika faktorer:

- Den skyddsnivå som redan fanns i vissa länder när rekommendationen antogs. Ju mindre fullständiga de nationella bestämmelserna var, desto större inverkan har rekommendationen haft.
- Det sätt på vilket kraven i rekommendationen har infogats i den nationella lagstiftningen. När det gäller lagstiftning som trätt i kraft efter antagandet av rekommendation 86/666/EEG kan de tekniska riktlinjerna anses utgöra minimikrav som i de flesta fall har uppfyllts, och ibland uppfyllts mer än väl, genom den tillämpliga nationella lagstiftningen. När det gäller hotell som byggdes före antagandet av rekommendationen beaktar vissa medlemsstater enligt undersökningen de tekniska riktlinjerna främst vid ombyggnads-, ändrings- och utbyggnadsarbeten, på grundval av principen om tillämpning av de bestämmelser som gäller vid tidpunkten för byggandet. De tekniska riktlinjerna har också beaktats för byggnader som uppförts efter antagandet av rekommendationen.
- Eventuella alternativa lösningar som tillämpas i de fall som anges i rekommendationen, då de tekniska riktlinjerna inte kan tillämpas.

Av detta kan man dra slutsatsen att bestämmelserna i vissa medlemsstater endast delvis har anpassats till kraven i rekommendationen.

b) Situationen på fältet

Enligt Eurostats uppskattningar¹¹ finns det i Europeiska unionen mer än 180 000 hotell och liknande anläggningar med sammanlagt 8,9 miljoner bäddar (i genomsnitt 48 bäddar per anläggning). Turisterna står för ungefär 45 % av övernattningarna på hotellen i gemenskapen. Med beaktande av sektorns storlek, olikheter och komplexitet har rekommendationen tillsammans med andra gemenskapsbestämmelser (se punkt 4) totalt sett bidragit till att höja säkerhetsströskeln mot den eftersträlvade nivån. Det faktum att vissa stater tillämpar rekommendationen endast delvis resulterar emellertid i en mängd olika situationer, vilket minskar möjligheterna till jämförelse mellan de stater som tillämpar rekommendationen på samtliga hotell och de stater som har valt att endast tillämpa den på nya hotell och på ombyggnads-, ändrings- eller utbyggnadsarbeten i gamla anläggningar. En fullständig bedömning av situationen förhindras dessutom genom bristen på exakt, enhetlig och oberoende information om det konkreta genomförandet och om effektiviteten i de regelbundna kontroller som krävs enligt rekommendationen.

¹¹ Eurostat, Panorama of European Business 1999, CA-25-99-043-EN-C.

Slutsatsen är därför att även om rekommendation 86/666/EEG i många fall har bidragit till att förbättra säkerhetsnivån, har man inte helt uppnått målet att konsumenterna skall känna till och kunna räkna med en tydligt definierad lägsta säkerhetsnivå som tack vare ett gemenskapsinstrument tillämpas överallt i EU. Detta beror särskilt på att vissa medlemsstater begränsat tillämpningen till nya hotell och ombyggnadsarbeten. Detta bör inte tolkas som att det uppenbarligen finns särskilda risker i vissa medlemsstater och inom vissa hotellkategorier. I avsaknad av fullständig, nyinsamlad och enhetlig information kvarstår osäkerheten beträffande den nuvarande praktiska tillämpningen av de bestämmelser som syftar till att garantera målen i rekommendationen.

c) Tänkbara riktlinjer för den fortsatta verksamheten när det gäller brandsäkerhet i hotell.

Kommissionen anser att sektorns särdrag (komplexitet samt en mångfald av olika situationer och nationella regelverk), som motiverade valet av en rekommendation som politiskt instrument, rättfärdigar att man behåller en flexibel infallsvinkel. En stelbent harmonisering av tekniska föreskrifter med tillämpning på alla befintliga hotell i gemenskapen skulle uppenbarligen inte vara en hållbar lösning. Dessutom är det inte önskvärt eller effektivt att skapa en mångfald gemenskapsbestämmelser om punktvisa aspekter som rör säkerheten hos vissa tjänster.

Mot bakgrund av de slutsatser som dras ovan är det emellertid lämpligt att planera för en fortsatt verksamhet när det gäller brandsäkerhet i hotell.

Kommissionen anser att det först och främst är nödvändigt att få fram mer omfattande och jämförbar information om omfattningen och typen av problem som eventuellt återstår att lösa när det gäller de säkerhetsåtgärder mot brandrisk som tillämpas på hotell.

Det är vidare lämpligt att få till stånd en fördjupad diskussion med parlamentet och medlemsstaterna för att kunna bedöma i vilken utsträckning det är nödvändigt med åtgärder på gemenskapsnivå för att åstadkomma brandsäkerhet på detta område.

Denna fördjupade diskussion skulle bland annat kunna röra följande punkter:

– **Lämpligheten av att låta en ny rekommendation innehålla mer detaljerade, anpassade och konkreta bestämmelser om befintliga hotell när riktlinjerna i rekommendation 86/666/EEG inte kan tillämpas.** Detta skulle göra det möjligt att undanröja de svårigheter som i flera medlemsstater har lett till att rekommendationen inte tillämpas i hotell som byggts före antagandet. I en eventuell ny rekommendation bör det särskilt föreskrivas att om en bestämmelse i de tekniska riktlinjerna i rekommendation 86/666/EEG inte kan tillämpas av ekonomiska eller arkitektoniska skäl, bör de alternativa lösningarna utvärderas från fall till fall med hänsyn till brandrisken och i förhållande till målen och principerna i denna nya rekommendation. Efter denna utvärdering bör de behöriga nationella myndigheterna fastställa de särskilda åtgärder som skall vidtas och kräva att de genomförs. En eventuell ny rekommendation skulle också kunna innehålla allmänna kriterier för denna utvärdering.

– **Lämpligheten av att öka tillsynen och uppföljningen av brandsäkerheten i alla hotell.** En eventuell ny rekommendation skulle också kunna innehålla

tilläggsbestämmelser om medlemsstaternas utövande av sitt ansvar att kontrollera och följa upp tillämpningen av de tekniska riktlinjerna i samtliga hotell. Medlemsstaterna bör regelbundet underrätta kommissionen om de uppföljande åtgärderna och tillämpningen av rekommendationen.

– **Uppdatering och förbättring av de tekniska riktlinjerna.** Rekommendation 86/666/EEG antogs för femton år sedan. Det är nödvändigt att inleda en utredning och ett samråd om aktualitet och innehåll när det gäller de nuvarande tekniska riktlinjerna, särskilt med hänsyn till de tekniska och vetenskapliga framsteg som har gjorts sedan dess. Om det är ändamålsenligt, skulle man mot bakgrund av detta samråd kunna tänka sig att i samarbete med experter vid de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna göra en uppdatering av riktlinjerna inom ramen för förslaget till ny rekommendation. Dessutom skulle riktlinjerna kunna kompletteras och förstärkas med aspekter som gäller hotellbranschens hantering av brandskyddsåtgärderna, utbildning av personalen och information till konsumenterna.

– **De olika inkvarteringsformerna.** Med hänsyn till utvecklingen av olika inkvarteringsformer kan det även krävas en kompletterande utredning i syfte att säkerställa att en eventuell ny rekommendation tillämpas på andra inkvarteringsformer som är jämförbara med hotell.

– **Kartläggning och spridning av bästa metoder för hantering och kontroll av brandrisker.** Man skulle också kunna överväga om, och i så fall hur, man skulle kunna främja att de bästa metoderna för förebyggande av brandrisker kartläggs och sprids till tillsynsmyndigheterna och till branschen.

Till sist bör man notera att de initiativ som kommissionen har för avsikt att föreslå när det gäller tjänsters säkerhet och tjänsteleverantörernas ansvar kan komma att bidra till en förstärkning av en eventuell ny rekommendations inverkan och effektivitet.